

Πατριάρχης Θεόφιλος: Η Εκκλησία των Ιεροσολύμων ενσαρκώνει και μαρτυρεί την ελπίδα της Αναστάσεως του Χριστού

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Πανηγυρικά τιμήθηκε η Κυριακή των Μυροφόρων στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων. Επίκεντρο του εορτασμού η Ιερά Μονή των αγίων Μυροφόρων γυναικών και Ιωσήφ του από Αριμαθαίας στην Ρέμλη, όπου προεξήρχε ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων [κ.κ. Θεόφιλος](#).

Ο Μακαριώτατος στους λόγους που εκφώνησε, τόσο κατά την Θεία Λειτουργία, όσο και κατά την πανηγυρική τράπεζα που παρατέθηκε, αναφέρθηκε στις Μυροφόρες γυναίκες αλλά και στην ελπίδα στον Αναστάντα Κύριο μάς, Ιησού Χριστό.

“Τήν ἐλπίδα ταύτην τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἐνσαρκώνει καί μαρτυρεῖ τό Παλαίφατον Ρωμαιο-Ὁρθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, τούτέστιν ἡ Ἐκκλησία

τῶν Ἱεροσολύμων μετὰ τοῦ εὐλαβοῦς καὶ Χριστεπωνύμου γηγενοῦς ποιμνίου αὐτοῦ. Τὴν μαρτυρίαν ταύτην τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἀναστάντος ἡμῶν Χριστοῦ καταγγέλλομεν καὶ κηρύττομεν καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ σημερινῇ Πασχαλίῳ Συνάξει ἡμῶν. Τὴν ἐλπίδα τῆς Ἀναστάσεως ὁμολογοῦμεν ἐν τῷ Συμβόλῳ τῆς Πίστεως ἡμῶν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν τόν «καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης, κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος... Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος». Τὴν παραγγελίαν ταύτην τῆς ἐλπίδος τῆς Ἀναστάσεως ἀπευθύνει καὶ πρὸς ἡμᾶς ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐν μέσῳ συγχύσεως, ἀβεβαιότητος καὶ ταραχῶν ἐν τῷ συγχρόνῳ ἡμῖν κόσμῳ γενικώτερον καὶ τῇ δοκιμαζομένῃ ἡμῶν περιοχῇ, ανέφερε, μεταξύ ἄλλων, ὁ Μακαριώτατος κατὰ τὴν ομιλία του στὴν πανηγυρικὴ τράπεζα.

Αναλυτικὰ το ἀνακοινωθέν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς:

Ἡ Κυριακή, 21η Ἀπριλίου/ 4η Μαΐου 2025, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ὡς Κυριακή τῶν Μυροφόρων, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τὴν μνήμην Ἰωσήφ, τοῦ κηδευτοῦ τοῦ Κυρίου, καταγομένου ἐξ Ἀριμαθαίας -σημερινῆς Ρέμλης - εὐσχήμονος βουλευτοῦ, τοῦ ζητήσαντος παρὰ τοῦ Πιλάτου (Μάρκ. 15, 43-46) καὶ ἐνταφιάσαντος μετὰ Νικοδήμου καὶ τῶν Μυροφόρων Γυναικῶν τὸ ἄχραντον Σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

Τό γεγονός αυτό έωρτάσθη:

Α΄ Είς Ρέμλην, είς τήν Ίεράν Μονήν τῶν ἁγίων Μυροφόρων γυναικῶν καί Ίωσήφ τοῦ ἀπό Ἀριμαθαίας τοῦ Πατριαρχείου, μετά ἀπό ἔνθερμον ὑποδοχήν τῶν Σωμάτων τῶν Προσκόπων - μαθητῶν τοῦ Σχολείου τοῦ Πατριαρχείου, διά θείας Λειτουργίας τήν πρωΐαν, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί

Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, Ἀρχιεπισκόπου Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ καί Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Ἐξαρχος τοῦ Παναγίου Τάφου εἰς Ἀθήνας Ἀρχιμανδρίτης π. Ἱερώνυμος, Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων τῶν ὁμόρων περιοχῶν ἐν συμμετοχῇ πυκνοῦ λαοῦ Ὁρθοδόξων τῆς πόλεως.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὡς ἔπεται:

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ..., ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλᾶτον καὶ ἡτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ», (Μάρκ. 15, 43), καί διαγενομένου τοῦ Σαββάτου Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Σαλώμῃ ἡγόρασαν ἀρώματα ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν...», (Μάρκ. 16,1).

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῇ ἀγιογραφικῇ πόλει ὑμῶν Ἀριμαθεία, ἵνα ἐορτάσωμεν τό λαμπρόφορον γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τιμῶντες ἐν ταύτῳ τοὺς κεκρυμμένους μαθητάς Αὐτοῦ, Ἰωσήφ τόν ἀπὸ Ἀριμαθαίας καὶ Νικόδημον τόν

ἐλθόντα πρὸς τὸν Ἰησοῦν νυκτός τό πρῶτον, φέροντα μεῖγμα Σμύρνης καί ἀλόης ὡς λίτρας ἑκατόν», (Πρβλ. Ἰωάν. 19,38-39).

Κατὰ τὸν ἅγιον Κύριλλον Ἀλεξανδρείας ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης λέγει ὅτι οὐχὶ μόνον εἷς μαθητὴς εἶχε σώφρονα διάθεσιν διὰ τὸν ἐνταφιασμόν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, διό καί ἐπισυνάπτει (προσθέτει) τῷ πρῶτῳ Ἰωσήφ καί δεύτερον τὸν Νικόδημον. Καί τοῦτο διὰ νά συγκεντρώσῃ τὴν μαρτυρίαν, συμφώνως τῷ Μωσαϊκῷ Νόμῳ λέγοντι: «ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων ἢ τριῶν σταθήσεται πᾶν ρῆμα», (Ματθ. 18, 16/ Δευτ. 19,15).

Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὰς Μυροφόρους γυναῖκας καὶ δὴ Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν, ὁ Πατὴρ ἡμῶν Κύριλλος λέγει: «Ἐπειδὴ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ διετῆρει γνήσιον τό φρόνημα τῆς ἀγάπης αὐτῆς διὰ τὸν Χριστόν, διὰ φωνῆς ἀγγέλων ἁγίων τοῦ καθ' ἑαυτὸν μυστηρίου τὴν γνῶσιν ὁ Σωτὴρ ἐχαρίζετο. Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ Ἀναστάς Ἰησοῦς ἐχάρισε τὴν γνῶσιν, δηλαδὴ τὴν πληροφορίαν τοῦ Μυστηρίου τῆς ἐκ νεκρῶν τριημέρου ἐγέρσεως Αὐτοῦ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀγαπώντων Αὐτόν, τῶν μαθητῶν δηλονότι καὶ τῶν Μυροφόρων γυναικῶν κατὰ διαφόρους τρόπους. Οἱ μὲν μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ ἐγνώριζον περὶ τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἐκ τῶν Ἁγίων Γραφῶν, ἐν ᾧ αἱ γυναῖκες δέν ἐγνώριζον τὰς Γραφάς, οὔτε καὶ τὸ βάθος τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἀναστάσεως. Ἀκούσωμεν καὶ τοῦ ὑμνωδοῦ λέγοντος: «Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ Γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνήμα, ἀρώμασι τὸ σῶμά σου μυρίσαι σπουδάζουσαι, καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλλ' ἐπέστη αὐταῖς Ἄγγελος, καὶ εἶπεν· Ἀνέστη Χριστός, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος».

Ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τιμᾷ καὶ γεραίρει τὴν μνήμην τῶν κεκρυμένων μαθητῶν Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμου ὡς καὶ τῶν Μυροφόρων Γυναικῶν. Καὶ τοῦτο, διότι αἱ γυναῖκες ἐγένοντο μάρτυρες ἀψευδεῖς καὶ πρῶται τῆς Ἀναστάσεως. Αὗται πρῶται εἶδον τὴν Ἀνάστασιν, τοῦτέστιν τὸν Ἀναστάντα Χριστόν καὶ ταύτην τὴν Ἀνάστασιν εὐηγγέλισαντο εἰς τοὺς μαθητάς τοῦ Χριστοῦ. «Ἔρχεται Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἀπαγγέλλουσα τοῖς μαθηταῖς ὅτι ἐώρακε τὸν Κύριον καὶ ταῦτα εἶπεν αὐτῇ· μή μου ἄπτου· οὐπω γάρ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν Πατέρα μου· πορεύου δέ πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου καὶ εἰπέ αὐτοῖς· ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα ὑμῶν καὶ Θεόν μου καὶ Θεόν ὑμῶν», (Ἰωάν. 20, 17-18).

Ἑρμηνεύων τόν Κυριακόν λόγον ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «εἰ γάρ καί ἐγήγερτο Χριστός ἐκ νεκρῶν, ἀλλ' οὐπω τό Πνεῦμα τό Ἅγιον δέδοτο τῇ ἀνθρωπότητι παρά Πατρός δι' Αὐτοῦ (Χριστοῦ)· ἀνελθὼν γάρ πρὸς τόν Θεόν καί Πατέρα, κατέπεμψεν ἡμῖν Αὐτό, διό καί ἔλεγε: «Συμφέρει ὑμῖν, ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω, ἐάν γάρ μή ἀπέλθω, ὁ Παράκλητος οὐ μή ἔλθῃ πρὸς ὑμᾶς· ἐάν δε ἀπέλθω, πέμψω αὐτόν πρὸς ὑμᾶς», (Ἰωάν. 16,7) ... ὥς οὐπω (ἐπειδὴ ἀκόμη) τό Πνεῦμα λαβοῦσαν ἀπείργει (=ἐμπόδιζε) τήν Μαριάμ, λέγων μή μου ἅπτου, οὐπω γάρ ἀναβέβηκα πρὸς τόν Πατέρα, τοὔτέστιν, οὐπω τό Ἅγιον Πνεῦμα κατέπεμψα πρὸς ὑμᾶς».

Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τούς κεκρυμμένους μαθητάς, τόν Ἰωσήφ καί Νικόδημον, οὗτοι ἐπίσης ἐγένοντο ἀψευδεῖς μάρτυρες τῆς Ταφῆς καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ κατὰ τήν μαρτυρίαν καί πάλιν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ καί Θεολόγου λέγοντος: «... ἠρώτησε τὸν Πιλᾶτον Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ..., ἵνα ἄρῃ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ἐπέτρεψε τὸν Πιλᾶτος. ἦλθεν οὖν καὶ ἦρε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. ἦλθε δὲ καὶ Νικόδημος ὁ ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἰησοῦν νυκτὸς τὸ πρῶτον, φέρων μίγμα σμύρνης καὶ ἀλόης ὡς λίτρας ἑκατόν... καθὼς ἔθος ἐστὶ τοῖς Ἰουδαίοις ἐνταφιάζειν», (Ἰωάν. 19, 38-40).

Ἀξιοσημεῖωτον ὅτι, οἱ μὲν κεκρυμμένοι φίλοι τοῦ Χριστοῦ ἐμφανίζονται κατὰ τήν στιγμήν τῆς ἐσχάτης καταφρονήσεως Αὐτοῦ. Αἱ δέ Μυροφόροι γυναῖκες εἶναι ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι παρέμειναν πισταὶ καὶ ἀφωσιωμέναι εἰς τόν διδάσκαλον αὐτῶν Ἰησοῦν, ὡς μαρτυρεῖται τοῦτο ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκά λέγοντος:

«εἰσθήκεισαν δὲ πάντες οἱ γνωστοὶ αὐτοῦ ἀπὸ μακρόθεν, καὶ γυναῖκες αἱ συνακολουθήσασαι αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, ὁρῶσαι ταῦτα», (Λουκ. 23, 49) τούτέστιν τὰ περιστατικά τῆς Σταυρώσεως τοῦ Κυρίου καὶ τὰ λοιπὰ σημεῖα καὶ τέρατα, τὰ προκαλέσαντα τρόμον καὶ φόβον.

Τόσον εἰς τοὺς κεκρυμμένους μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ, ὅσον καὶ εἰς τὰς Μυροφόρους γυναῖκας διακρίνεται ἡ δύναμις τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, περί τῆς ὁποίας ὁ θεῖος Παῦλος λέγει: «ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς, κρίναντας τοῦτο, ὅτι εἰ εἰς ὑπὲρ πάντων ἀπέθανεν, ἄρα οἱ πάντες ἀπέθανον· καὶ ὑπὲρ πάντων ἀπέθανεν, ἵνα οἱ ζῶντες μηκέτι ἑαυτοῖς ζῶσιν, ἀλλὰ τῷ ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθανόντι καὶ ἐγερθέντι», (Β' Κορ. 5,14-15).

Κατὰ τὸν ἐρμηνευτὴν Ζιγαβηνόν, οἱ Χριστιανοὶ ὀφείλομεν νὰ ζῶμεν κατὰ τὴν ἀρέσκειαν καὶ τοὺς νόμους τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν ἀποθανόντος καὶ Ἀναστάντος Χριστοῦ, τοῦ καινὴν πολιτείαν νομοθετοῦντος. «Ὅπου γὰρ πᾶν ἔργον ἀγαθόν, ἐκεῖ πᾶσα ἀρέσκεια Θεοῦ», λέγει ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος, σχολιάζων τὸν λόγον τοῦ θείου Παύλου: «περιπατῆσαι ὑμᾶς ἀξίως τοῦ Κυρίου εἰς πᾶσαν ἀρέσκειαν», (Κολ. 1-10).

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν τοῦ Κυρίου ἀρέσκειαν ἐπέδειξαν διὰ τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης αὐτῶν οἱ κεκρυμμένοι μαθηταὶ καὶ αἱ Μυροφόροι γυναῖκες· καὶ οἱ μὲν διὰ τῆς τόλμης αὐτῶν, «ἐλθὼν Ἰωσήφ τολμήσας ἠτήσατο τό Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ» (Μάρκ. 15,43), αἱ δὲ διὰ τῆς ἀνδρείας τῆς ἀσθενοῦς αὐτῶν (γυναικειάς) φύσεως: «καὶ διαγενομένου τοῦ σαββάτου Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ

Σαλώμη ἡγόρασαν ἄρώματα ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν», (Μάρκ. 16,1). Ἀμφοτέρων ἡ πίστις καί ἡ ἀγάπη εἰς τόν Χριστόν ἐνίκησε τόν φόβον καί τήν δειλίαν, διό καί ἡξιώθησαν ὄχι μόνον νά τιμήσουν τόν νεκρόν Διδάσκαλον, ἀλλά καί νά προσκυνήσουν τόν Ἀναστημένον Κύριον καί Θεόν αὐτῶν.

Ἡμεῖς δε, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, μετά τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «Εὐφραίνου, ἀγάλλου, (Θεοτόκε Παρθένε Μαρία), ἡ θεία πύλη τοῦ φωτός· Καί ὁ εὐσχήμων Βουλευτής ἀνυμνεῖσθω Ἰωσήφ, συνάμα Νικοδήμῳ, μετά τῶν Μυροφόρων καί τῶν θείων μαθητῶν ὡς κηρύκων ὄντων καί τούτων, τῆς ἐγέρσεως Χριστοῦ, Ἀμήν».

Χριστός Ἀνέστη καί ἔτη πολλά, ἀναστάσιμα καί εἰρηνικά».

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε Ἱερά Λιτανεία περί τῆς Μονῆς, κέρασμα καί τράπεζα παρατεθεῖσα ὑπό τοῦ Ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Νήφωνος καί ὑπό τῆς Κοινότητος, εἰς τήν ὁποίαν τράπεζαν καί πάλιν προσεφώνησεν ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες τόν τάφον σου καταλαβοῦσαι καί μή εὐροῦσαι τό ἄχραντον Σῶμα Σου ὀδυρόμεναι μετά σπουδῆς ἦλθον λέγουσαι· τις ἔκλεψεν ἡμῶν τήν ἐλπίδα»;

Ἐξοχωτάτη Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος κ. Μαρία Σολωμοῦ,

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Ἀξιότιμε Πρόεδρε καί σεβαστά μέλη τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Εὐφραίνεται καί ἀγάλλεται σήμερον ἡ ἀρχαία καί ἀγιογραφική ὑμῶν πόλις Ἀριμαθαία, διότι τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως καί πάλιν ἐφέτος ἐπέλαμψεν εἰς τάς καρδίας πάντων ὑμῶν. Καυχᾶται ἐν Χριστῷ ἡ πόλις ὑμῶν, διότι ἐγένετο μάρτυς ἀψευδῆς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ διά τοῦ κεκρυμμένου μαθητοῦ τοῦ Χριστοῦ τοῦ εὐσχήμονος βουλευτοῦ Ἰωσήφ τοῦ ἀπό Ἀριμαθαίας. Οὗτος «τολμήσας εἰσῆλθε πρός Πιλᾶτον καί ᾔτησατο τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ», (Μάρκ. 15,43).

Αἱ δέ Μυροφόροι Γυναῖκες, καταλαβοῦσαι τόν Τάφον καί μή εὐροῦσαι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὀδυρόμεναι ἔλεγον· τίς ἔκλεψεν ἡμῶν τήν ἐλπίδα; Εἰς τό ἐρώτημα τοῦτο τῶν Μυροφόρων γυναικῶν διατυποῦται ἡ ἄνευ ἐλπίδος τραγική κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία ἐλπίδα ἐν προκειμένῳ δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ σοφός Απόστολος Παῦλος ἀπολογεῖται πρός τόν Ἀγρίππαν διά τήν περί Μεσσίου Χριστοῦ ἐλπίδα λέγων: «περὶ ἧς ἐλπίδος ἐγκαλοῦμαι, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ὑπὸ τῶν

Ἰουδαίων», (Πράξ. 26,7) ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς αὐτοῦ λέγει: «τί ἄπιστον κρίνεται παρ' ὑμῖν εἰ ὁ Θεὸς νεκροὺς ἐγείρει;», (Πράξ. 26,8).

Τὴν ἐλπίδα εἰς τὸν Ἀναστάντα Χριστὸν ταυτίζει ὁ θεῖος Παῦλος μέ τό Μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας, δηλαδή με τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, διό καί παραγγέλλει εἰς τοὺς Θεσσαλονικεῖς λέγων: «ὕμεῖς δὲ (οἱ Χριστιανοί) ἡμέρας ὄντες (τέκνα) νήφωμεν, ἐνδυσάμενοι θώρακα πίστεως καὶ ἀγάπης καὶ περικεφαλαίαν ἐλπίδα σωτηρίας· (Α΄ Θεσ. 5,8). Ἑρμηνεύων τὸν λόγον τοῦτον τοῦ Παύλου, ὁ Ζιγαβηνὸς λέγει: «Ὡςπερ ἡ περικεφαλαία τό καίριον μέρος τοῦ σώματος φυλάττει, οὕτω καί τό ἐλπίζειν, τὴν σωτηρίαν προσδοκᾶν, τὴν ἀπόλαυσιν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν τό καιριώτατον νοῦν φυλάττει ἄτρωτον»· καί τὸν λογισμόν ἡ ἐλπίς οὐκ ἀφίησιν διαπесеῖν, ἀλλ' ὀρθόν ἵστησιν ὥςπερ κεφαλὴν, οὐδέν τῶν ἔξωθεν εἰς αὐτόν πεσεῖν ἐῷσα», λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος.

Αὐτὴ αὕτη ἡ ἐλπίδα εἰς τὸν Ἀναστάντα Θεὸν καὶ Σωτῆρα ἡμῶν Χριστὸν, τὸν ἀρχηγόν τῆς πίστεως ἡμῶν, (Πρβλ. Εβρ. 12,2) διεφύλαξεν ὡς περικεφαλαίαν τὴν διὰ μέσου τῶν αἰώνων εὐλογημένην ὑπαρξιν ἡμῶν εἰς τοὺς τόπους, τοὺς ποτισμένους μέ τό ἀπολυτρωτικὸν αἷμα τῆς δικαιοσύνης τοῦ σταυρωθέντος καὶ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

Τὴν ἐλπίδα ταύτην τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἐνσαρκώνει καὶ μαρτυρεῖ τό Παλαίφατον Ρωμαιο-Ὁρθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, τούτέστιν ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων μετὰ τοῦ εὐλαβοῦς καὶ Χριστεπωνύμου γηγενοῦς ποιμνίου

αὐτοῦ. Τὴν μαρτυρίαν ταύτην τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἀναστάντος ἡμῶν Χριστοῦ καταγγέλλομεν καὶ κηρύττομεν καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ σημερινῇ Πασχαλίῳ Συνάξει ἡμῶν. Τὴν ἐλπίδα τῆς Ἀναστάσεως ὁμολογοῦμεν ἐν τῷ Συμβόλῳ τῆς Πίστεως ἡμῶν εἰς τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν τόν «καί πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης, κρῖναι ζῶντας καί νεκρούς οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος... Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος».

Τὴν παραγγελίαν ταύτην τῆς ἐλπίδος τῆς Ἀναστάσεως ἀπευθύνει καὶ πρὸς ἡμᾶς ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐν μέσῳ συγχύσεως, ἀβεβαιότητος καὶ ταραχῶν ἐν τῷ συγχρόνῳ ἡμῖν κόσμῳ γενικώτερον καὶ τῇ δοκιμαζομένη ἡμῶν περιοχῇ εἰδικώτερον, ὁ θεσπέσιος Παῦλος λέγων: «Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε», (Α΄ Κορ. 16,13)· κατέχοντες τὴν ὁμολογίαν τῆς ἐλπίδος ἀκλινῇ· πιστός γάρ ὁ ἐπαγγειλάμενος» (Ἑβρ. 10,23). Χριστός Ἀνέστη. Ἐτεῖ πολλὰ εὐλογημένα καὶ ἐν Χριστῷ τῷ Ἀναστάντι ἐλπιδοφόρα. Ἀμήν».

Β΄ Τό γεγονός τοῦτο ἐωρτάσθη καί εἰς τό παρεκκλήσιον τῶν Μυροφόρων Γυναικῶν, προσκείμενον ἐσωτερικῶς εἰς τόν Καθεδρικόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου

τοῦ Ἀδελφοθέου διὰ θείας Λειτουργίας, προεξάρχοντος ἐν χοροστασίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, συλλειτουργούντων τῶν ἐφημερίων τοῦ Ναοῦ, ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως διακόνου π. Εὐσταθίου καί τῆς χορωδίας τοῦ Ναοῦ ὑπὸ τόν κ. Ριμόν Κάμαρ ἐν συμμετοχῇ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν ἐνοριτῶν τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τούτου καί τινων εὐλαβῶν προσκυνητῶν.

Εἰς τό τέλος τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Σύλλογος τῶν Μυροφόρων Γυναικῶν τῆς Κοινότητος του Ναοῦ τούτου καί οἱ Ἐπίτροποι ἔδωσαν ἀναψυχήν εἰς τό κέντρον Οὐζούντ.

